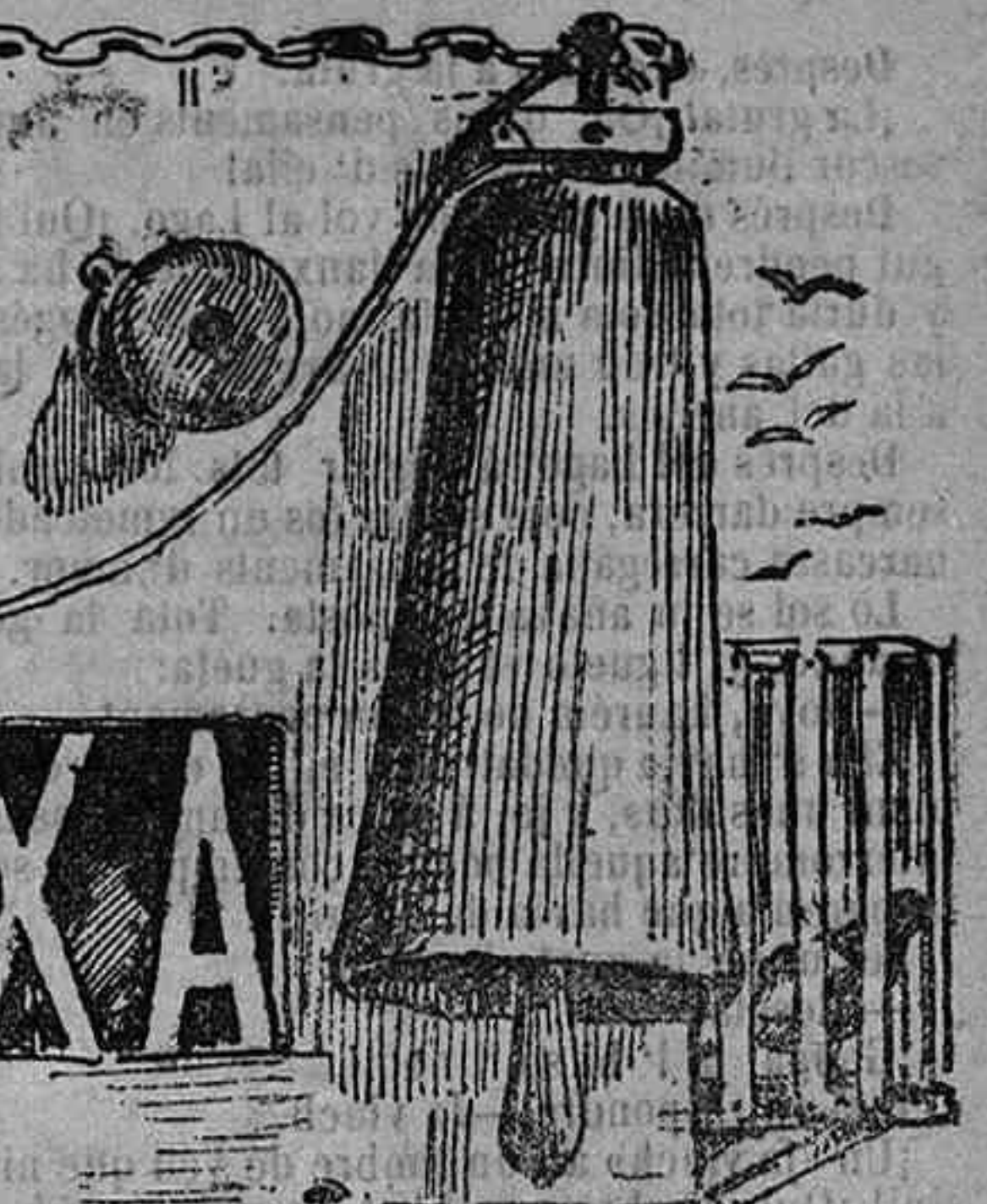

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI!

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rais.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

D' AQUÍ D' ALLA.

Per dir alguna cosa de l' Exposició Parès, oberta de bat a bat al públich, més de una vegada hi agafat la ploma y fins hi escrit algunes ratllas; pero un sentiment fins a cert punt humanitari m' ha obligat a esquinçar las mitj emborronadas quartillas.

Facilment compendrán aquesst esculpuls.

Aixís com no hi ha regla general sense escepció, aixís també la crítica per regla general fecunda en llum y en resultats, té una escepció dolorosa quan s' aplica a la pintura.

M' explicaré.

Un drama, una poesia, un llibre, tot lo que té facilitat de reproduhirse ó de ferse coneixe per la generalitat, res enterament ha de perdre en ser criticat, en ser censurat, encare que ho siga en la forma més dura.

De la crítica neix la contradicció, y de la contradicció 'n prové l' interès. Obras que passarian desaparcebudas, son buscadas per tots. La crítica volia matarlas y ha tocat lo bombo per ellas. De manera que si la criticada es una obra dramática, a conseqüència de la crítica s' ompla 'l teatro y si es un llibre l' edició s' agota.

Si vol ser franch, que ho diga 'l fecundo Soler, per mal nom Pitarra; y si ell no basta té la paraula D. Camilo Fabra, autor del *Código de buena sociedad*, ó en defecte d' ell, l' editor Bastinos, que a conseqüència del rebombori que va promoure, en molt pochis días vá fer la segona edició de l' obra.

¿A qué si no a las contradiccions de la crítica, déu l' un los plens del Teatro Romea, y l' altre la fama de un llibre tant interessant y útil que fins prevé ab quin péu hém de pujar lo primer esglahò de una escala?

Pero tractantse de la pintura, tractantse de un quadro, 'ls efectes son distints.

Donant per sentat que avuy no hi ha casi cap artista que practiqui l' art mateix, sino que la majoria d' ells cultivan l' art per fer bullir l' olla, tenim que mentres un drama criticat ván a veure 'l molts, pagant la corresponent entrada, un quadro criticat molts també podém anarlo a veure, pero de arròs; tenim també que un llibre son molts que 'l compran, y un quadro es un no més.

Y ¿qui son los que compran quadros? Son los inteligents? ¿Son las personas capassas de apreciar lo mérit artistic de lo que compran? No. Regularment l' inteligencia es pobre y per aixó hi ha la costum de dir que Déu dona fabas a qui no té caixals.

Lo comprador de quadros per terme general es un senyor que déu la fortuna a una jugada de bolsa ó a la bona estrella comercial. Compra quadros per seguir la corrent, per donarse importancia y molts cops sense saber lo que compra.

Are bè, a un comprador de quadros per aquest estil—y n' hi ha tant!—donéuli un diari que diga:

«El paisaje de D. Fulano de tal, carece de ambiente, el colorido es falso, los primeros terminos son duros...»

Y a pesar de aquests duros, tancarà 'l portamonedas. Y 'l quadro aquell, que representa tal vegada 'l pá de una familia, l' esperança de un artista, subjecte com tots los mortals a las humanas necessitats, tornarà al taller de ahont ha sortit, y quedarà penjat de un clau fins que la pols se 'l menjí.

Véus'aquí perque hi vacilat tant y al últim he pres lo determini de abstenirme de vessar lo tinter sobre algunas de las telas que cubreixen las parets de la Galeria Parès.

Quan haja passat la fuga de compradors, quan ja a molts artistas no 'ls quedi una esperança, llavors tal vegada farém una revista humorística ab la ploma y ab lo llapis, si 'l nostre dibuixant está de filis.

Mestres tant vajan a veure l' exposició los que no hi hajan anat encare: mirin y admirin; contemplin y reparin. Comprin si tenen pit... y si no 'n tenen no comprin. ¿Qué volen que 'ls diga?

L' unich quadro que per are 'ls recomano es lo que representa una plassa de toros. Hi ha en los tendidos verdaderas montañas de coloraina.

Aquesta pintura la menciono perque ha sigut causa de més de una tragedia.

Al péu del cuadro quant vaig anar a veure hi havia dos cadavers.

Dugas moscas havian mort reventadas de haverse passejat una estona per aquells alts y baixos.

Interinament tenim arcalde nou, y al menos fins que torni de Madrid en Tort y Martorell, no hi ha périll de que 'l toquin.

Lo Sr. Coll y Pujol es conservador.

Pero es un conservador, de una mena de manera, que llavors de la qüestió del cementiri, no vá tenir cap reparo en posarse contra 'l bisbe y en favor de la Ciutat.

Los conservadors no 'l poden veure, y 'ls fusionistas tampoch. Tal vegada aquesta circumstancia farà que Barcelona no pensi respecte d' ell ni com los conservadors, ni com los fusionistas.

Las recomendacions del cassino de la Rambla de Canaletas, no tenen cap valor.

Y las recomendacions del cassino de la Plassa Real, tenen un valor negatiu.

Al menos aquest arcalde no 's gastará vint duros y una pesseta per ferse rissar las patillas: primerament perque no se 'l gastará y segonament perque no 'n porta.

Es menos ceremoniós, menos aficionat a las moixigangas... menos escultural.

Y a proposit d' escultural: ja que estém anant de

aquí de allá, tornarem a ca 'n Parès, si vostés no manan lo contrari.

Colocat sobre un pedestal, hi trobaran un busto de mármol, blanch y fret com lo busto del Comendador.

Es lo retrato de D. Francisco.

Al costat hi té una dona mitj nua, que aixeca 'l brás esquerra y 's gira, com si digués:—Uix, ahont vá aquest!...

Una recomandació al Sr. Coll y Pujol: la adquisició de aquell busto, si es que 's vén.

¿May diria perqué l' hauria d' adquirir? Per mudá 'l cap al Fivaller de la fatxada de cala Ciutat.

A la entrada de can Parès, entre altres mobles hi ha alguns miralls.

L' altre dia un que té 'l vici de escriure críticas d' art per un periódich y d' alsá 'l cotze, estava parat davant de un mirall, ab un carnet a la má de pendre notas. Després de contemplar llarga estona la seva propia figura, escrigué lo següent:

«Pasadizo de entrada: cabeza de borracho sin firma. —Mucho carácter.—La nariz roja y la fisonomía embrutecida son de una verdad admirable.—Debe ser un retrato tomado del natural. Yo he visto esta cara en alguna parte.»

P. DEL O.

ANAR PER LLANA...

¿Qui no vá al Parque 'ls diumenjes?

Bon sol y noyas bonicas a desdir.

A mi, com al *Joven Telémaco*, m' agradan tolas; pero d' en tant en tant se 'n véu alguna que val per las demás reunidas.

La del diumenje passat, per exemple. No semblava sino que hi hagués anat per mi. Arribo y 'm topo ab ella. Arribá y moldre.

Devia tenir uns quinze anys, era rossa com un fil d' or, ulls blaus com lo cel transparent, una rosa a cada galtona y un cosset que semblava que clobent lo dit gros y l' indice havia d' apunyarse.

Véurela, admirarla fascinat y seguirla, vá ser tot hu. Un gueto y una gueta l' acompanyavan... los seus pares, los seus avis potser... ¡qui sab!

Després de donar com uns cinquanta passos se ván asséure en un banch. ¿Qué havia de fer jo? Al seu costat no hi cabia; passar de larch era perdre l' esperança; era corre 'l périll de pérdre-la a n' ella. Afortunadament al davant hi havia un altre banch y vaig sentarmhi.

Lo banch de la paciència.

Los guetos y ella parlavan ab véu baixa.

Jo ab lo jonch dibuixava cors sobre l' arena.

Aixís vá passar mitja hora.

**

Després, excursió a la gruta.
 ¡La gruta! ¡Oh, quins pensaments en aquella mitja foscor il·luminada pels ulls d'ella!
 Després de la gruta, un vol al Lago. ¡Qui hagués pogut pendre-la dintre de la llanxa que hi ha sota 'l pont y durla tota sola a la isla, no a la del pagés que infla las gallas y tréu un raig d'aygua, sinó a la del mitj, a la del anechs.

Després del Lago, a seguir tots los caminals, y jo sempre darrera, com si ella fos un remolcador y jo una barcaassa carregada de pensaments d'amor.

Lo sol se 'n anava a la posta. Tota la gent tocava pirandó, y 'l gueto vá dir a la gueta:

—Noya, haurém de fer un pensament.
 Ella s' havia quedat una mica endarrera, contemplant unas flors, y jo, a poca distancia, sense gosar a interrompre aquella poética contemplació, sense trobar la paraula que havia de dirigirli.

Per últim la gueta la cridá:

—¡Roseta!
 ¡Ganga, ja l' hi sé 'l nom!
 Ella vá respondre:—Ja vinch.

¡Un «ja vinch» ab un timbre de véu que ni en Mas-sinil ¡Quin timbre aquell! A haverla sentida en Camacho sent ministre d' Hisenda, inventa una nova contribució del timbre sobre la véu de las nenas macas com la Roseta.

Ilusionat per moments, a la amorosa y melancólica claror de un crepuscul rojench que semblava ruboritzar-se, com ella, la Roseta, 's ruborizaria també al dirli jo la primera paraula d'amor, mentres la seguia pèl carrer de la Princesa, anava pensant:—Ja l' hi sabs lo nom: are sols te falta averiguar ahont viu, per posarli siti en regla.

Tot d' un plegat la Roseta s' ajup, com per cullir alguna cosa, y al alsarse noto que l' hi cau un objecte.

—L' cullo: era un mocador.
 ¡Un mocador d' ella! ¡Com me tremolavan los dits al recullir-lo!

—L' hi tornarás? ¿No l' hi tornarás? Ecco el problema.

Tornarli al mitj del carrer, davant dels guetos, no podia convenirme. ¿Cóm dirli:—Roseta, l' hi ha caigut lo mocador y tinch lo gust de tornarli: aquí 'l tès, pero vaji alerta, que no l' hi caiga. Embolicat ab ell l' hi dono un cor enamorat?..

Impossible dirli res.
 Seguimla, seguimla.

Ja som a la Plassa de Sant Jaume. Los fanals de l' electricitat eran méns resplandents que l' aureola que circumdava a la Roseta.

De la Plassa de Sant Jaume al carrer de Fernando; del carrer de Fernando al de Avinyó; del de Avinyó al de la Lleona... y prou.

En una escaleta van entrar tots tres: ella al davant brincant com una titella. Jo vaig quedarme a la porta, exclamant dintre de mí mateix:—Are que sé hont tens lo niu, juro que serás meua.

Y vaig anar a sopar a la Fonda Nacional, que 'm sembla que bèn me 'l havia guanyat.

¡Després de sopar, qu' es cas de distreurem! Lo carrer de la Lleona 'm tirava. Vaig anarhi. ¿Pero, com passar lo temps?

Prop de l' escaleta hi havia un carboner: la carbonera era a la porta.

—Fassi 'l favor, si es servida.
 —Digui.

—¿Sabria dirme si aquí en aquesta escaleta hi viu una noya que 's diu Roseta?

—Si senyor, quart pis, primera porta.
 —Gracias.

L' endemá, dilluns, en lloch de anarme'n a treballar —perque un servidor, pèl que puga convenirlos, faig de lampista, —vaig encaminarme al carrer de la Lleona. ¿Qué havia de fer? Havia passat tota la nit somiant a la Roseta. Tot era esperar que sortís per anar a treballar ó a comprar alguna cosa. Vana esperansa.

A las dotze a dinar, y a la tarde altre cop al carrer de la Lleona. Al vespre 'l cap me bullia. No n' hi havia per méns.

Estava decidit. Dimars al demati vaig dirme:—Ja qu' ella no surt, tú anirás a trobarla a casa seva.

Dit y fet. ¡Los primers esglahons que fàcils! Primer pis, segon pis, tercer pis... Del tercer al quart vaig estarhi deu minuts al méns. Al agafar lo pica-portas la má 'm tremolava. Vaig deixar-lo no sé quantas vegadas. Al últim ¡pit y fora! Truco: Y que surti 'l que vulga.

Qui vá sortir era un home més jove que aquell del Parque que l' acompanyava.

La primera paraula que 'm vá dir, vá ser:—¿Qué volia?

—No viu aquí una noya que 's diu Roseta?

—Si senyor.
 ¡Senyor! Era la primera vegada que 'm sentia 'l tractament.)

—¿Qu' es vosté potsé 'l seu pare?

—Si senyor.
 (Y van dos.)

—Donchs, tinga, l' hi venia a portá aquest mocador, que antes d' ahi 'l vá perdre, tornant del Parque.

—¡Gracias! ¿Y per 'xó ha vingut? Si que ho sento que s' haja molestat per tant poca cosa. Pero bah, tingui: pèl treball aquí tès dos quartos: vagi a béure una copeta d' ayguardent a la méva salut.

Y sense dir cap més paraula vá ventarme la porta pèls nassos.

Y are aquí 'm tenen sense colocació y sense Roseta, que a horas d' are ni 'm coneix ni sab qui soch.

Si saben algun lampista que necessiti fadri tingan la bondat d' avisarme.

NANDO XIRIBELLS.

LÓGICA.

(A LAS DONAS GUAPAS).

«Los uns se 'n portan la fama y 'ls altres cardan la llana.»

Molts se creuen que a las donas

lo tenir bonica fatra
 'ls es una gran ventatja
 per passar bonas estonas.

Las comparo un curt moment
 a unas barras de turrons
 d' aqueixos tan fins, tan bons,
 qu' agradan molt a la gent.

Suposém qu' aquesta pasta
 algun llaminer la proba.
 ¿Qui dels dos més gust hi troba?
 ¿Lo turró? No; aquell que 'l tasta.

De manera que ofereix
 la dona 'l gust, sens disputa,
 y solsament ne disfruta
 l' home que la posseheix.

¿De qué li val ser bonica
 y tení esbelta figura,
 si de la seva hermosura
 no 'n disfruta ni una mica?

Si passa una dona bella
 ab son marit al costat,
 tothom se queda parat
 per contemplar la parella.

—¡Qu' es guapa! ¡Qu' ho es de graciosa!—

Y ab frenesí exclama un atre:

—Que 'n val de doblas de quatre
 una cara tan preciosa!—
 Y murmura ab ironia
 sense solta, un altre payo;

—¡Ell, si qu' es un tipo cayol!

¡No se la mereixeria!—
 Mes, re' implica qu' un hom' veja
 que reb de molts, grèu afront,
 si sabém qu' en aqueix mon
 tothom parla per enveja.

La dona queda cofoya
 porque véu que 'l publich neci
 al home 'l mira ab despreci
 y a 'n ella, com rica joya.

Lo jorn que tinga mullar
 si 'l vulgo—¡qu' es guapa!—exclama,
 ella se 'n durá la fama,
 jo me 'n portaré 'l plaher.

MARIA BOCANERA.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Si haguéssim de personificar l' última senmana teatral, pintariam una persona que no tingués més que la pell y 'ls ossos. ¡Quina senmana més magrel!

Ni un estreno, ni una novelat: rescalfat y fora.

Al *Principal*: *Redoma encantada*, *Los trapos de cristianar* y *D. Tomás*... ¿Qué més volen?

Al *Liceo*, ab lo cambi del *Roberto* per la *Linda*, per indisposició del tenor Moretti, varem coneixre un nou caricato que tès véu é inteligencia; pero francament per tenir lo que l' hi falta hauria de llogar una torreta a *Gracia*. Un caricato sense gracia, vé a ser un caricato sense caricato.—A la tarde del diumenje, *Mignon* ab molt bona entrada. ¡Ja ho crech! ¿Qui no aprofita la ganga? Dissapte, festa a causa del ball, y dilluns y dimars festa a causa del ensaig de *Mefistofele*.

La companyia del *Circo* vá estrenarse ab lo *Faust* y no ab *I Lombardi*, conforme deya la empresa y deyam nosaltres. La *Tressols* va cantar una *Margari-doya* molt caya y 'ls demés artistes van secundarla bé. L' orquesta y 'ls coros bèn. Verdaderament, per dos rals no pot donarse, ni pot exigirse més. Després s' ha posat *Ernani*, que ha tingut un desempenyo igual que al *Bon Retiro*. Y per últim s' ha cantat *I Lombardi*, ópera de factura vella, de la que parlarem un' altra dia.

A *Romea*, *Judith de Welp*. Per are cada representació es un nou triunfo per l' autor.

Dilluns, últim benefici de la senyoreta Fontova ab lo *Timbal del Bruch* y la *Casa de 'n Garlandu*. Ab aquesta pessa, l' apreciable actor cómic exhibeix a tota la seva familia menuda, y principalment a n' en Leonet, qu' es un pimpollo lo que no puja tres pams de terra y ja toca 'l violi com un home. Lo publich de *Romea* vá omplir-lo de aplausos.

En Colomer del *Español* vá celebrar també 'l seu benefici ab la *Guardiola*. Si un benefici ha de donar diners, lo que 's necessita es una *guardiola*. En Colomer hi está inimitable, aixó ja ho sab tothom.

Al *Tivoli*, diumenje, *Aldea de San Lorenzo* a la tarde y *Batalla de Damas* al vespre, ó com si diguessim, dugas bonas entradas.

Y are preparinse a veure 'l *Demi-Monde*.

No sé si saben que un autor de Madrid vá posar lo seu nom a una traducció de la famosa obra de Alejandro Dumas; y que després de estrenada allá, vá permetre que 's representés per tota Espanya, méns a Barcelona. ¡Qué volen ferhi! A Madrid son libre-cambistas.

Peró l' empresa del *Tivoli* ha descubert que 'l tal *Demi-Monde*, ja vá ser traduhit y representat alguns anys endarrera, y que la traducció antigua es igual—ab bèn pocas paraulas de diferencia—a la traducció moderna. Per lo tant 'l obra 's posará a Barcelona demostrantse ab aixó que 'ls libre-cambistas literaris, quan convé també fan contrabando.

N. N. N.

FELICITAT.

IMITACIÓ DE ZAFRA

Que repiquin las campanas
 hasta rompres lo batall,
 pera anunciá a ríchs y a pobres
 tan fausta solemnitat.

Qu' adormin carrers y plassas
 ab banderas, flors y rams;
 que 's posi tothom de gala
 inclús los municipals;
 ab profusas lluminarias
 que 's derrotxi a doxo 'l gas
 per celebrar una gesta
 que pot ser no s' ha vist may

Que 's fassin en los teatros
 funcions de á duro per cap
 y toros extraordinaris
 en competencia á matar;
 qu' elevelin grandiosos globos,
 crémín focs artificials,
 fassin sortijas, regatas
 y corridas de caballs;
 que ho recorrin tot las músicas
 sons de victoria escampant,
 puig que ha de sé aquest missatge
 lo goig de propis y estranys.

Que s' improvisin certámens
 literaris y corals;
 que 's comensi a llogar trastos
 per montá uns quants embalats
 y ferhi, llibres y públichs,
 bon concerts y lluits balls;
 surtin aplech de caps grossos
 bastoners, nanos gegants,
 y aquell drach de Vilafranca
 y 'ls castells dels ríchs de Valls,
 puig semblant succés obliga
 á entusiassme desbordat.

Grans parades que hi figuri
 lo batalló dels corcats;
 simulacro al Tibidabo
 d' infants, canons y caballs;
 que 's posin primeras pedras
 per grans fets commemorar;
 banquetes á trote y motxe
 hasta que 's nedi en Champany;
 que surti tothom de tino,
 qu' entloqueixin ríchs y grans...

La gossa que tinch a casa
 set gosets ha cadellat

BALDOMERO ESCUDE VILA

ESQUELLOTS.

Desde que manan los conservadors, Barcelona sembla una sucursal de un aucellista.

L' atenció del publich está pendent de lo que resultarà del viatge a Madrid del Sr. *Tort* y *Martorell*.

Y de si acceptará ó no acceptará la vara d' arcalde 'l Sr. *Benet* y *Colom*.

Un *Tort* y un *Colom*.

Naturalment, ja ho véu tothom que tot es qüestió de véssas.

Los prínceps de Baviera al anarse'n de Barcelona, van deixar 500 pessetas pèls pobres.

¿Que la cantitat es escassa?

No ho creguin. Mentres los tals prínceps van ser a Barcelona, van veure tantas grandesas que per forsa havian de dir:

—En aquesta ciutat no hi ha pobres. Aquí tothom vá en cotxe, tothom tès un duro per aná a las funcions de gala del Liceo.

Jo acostumo a regirar tots los recons del Diari.

Perque sempre s' hi pesca alguna coseta.
En la nota del servey telegràfic de las expedicions despatxadas á Port-Bou lo dia 25 del corrent, hi havia la següent:

«París, pinturas á Rius y Taulet.»
Pot enviar á buscar pinturas á París, es molt libre; pero lo qu' es la vara, per are se la pinta.

Lo Sr. Gil Maestre, avants de anarse'n, ha fet lo que no havia fet encare cap governador.

Ha donat compte de la inverció dels fondos de l' Higiene.

Es una gran medida higiénica.
Lo Sr. Gil Maestre ha practicat l' higiene de la moralitat.

Los estudiants han celebrat varias manifestacions.
L' anterior ministre 'ls allargava la carrera y 'ls estudiants protestavan.

¡Y quina manera de protestar!
Reunions tumultuosas, escándols davant de l' administració de algun periódich, huelga de classe et sic de ceteris.

Per ells, la gran qüestió es anar depressa, per més que, dintre de poch, hi haja més advocats que plets, y més metjes que malalts.

Lo nou ministre ha derogat las disposicions del anterior, y 'ls estudiants de Madrit han fet una manifestació de simpatia al nou ministre, sense tenir en compte que 'l tal ministre es un neo, un ultramontá, un ex-carlista.

Desitjem que no 's limitin á la manifestació. Proposem que l'hi fassan un regalo.

Per exemple: uns rosaris de pinyols de olivas de l' Hort de Jetsemani.
O una corona...
De capellá.

Si fan arcalde definitiu al Sr. Benet y Colom, ningú 's divertirá tant com lo Sr. Cabot.

Al anar á la sessió dirá:
—Me 'n vaig al tiro de coloms.
Y si 'l deixan sortir regidor, tiraré á pacte.

Tot just han pujat los conservadors, s' ha aumentat lo preu dels comestibles.
Sembla impossible que ab tres anys no més de dejuni, hajan fet pujá 'ls queviures.

Llegeixo en un periódich:
«Segons se 'ns ha dit, avants de ahir á la tarde va celebrar un alegre banquet en un dels sitis de recreo de la montanya de Montjuich una pandilla de taruguitas, ab motiu de haver sortit del govern civil, lo senyor Gil Maestre.»

Hi sentit á dir que 'ls taruguitas electorals han celebrat també un altre banquet, al qual ván invitarhi (per supuesto sense posarlos plat) á tots los morts del cementiri que tenen vot.

L' escena á Salamanca.
Un pecador s' aboca á la reixeta del confessor y donant mostrás de un gran arrepeniment, se confessa autor de un robo de 3,000 rals y entrega un paquet al confessor, demanantli que s' encarregui d' escriure á D. Fulano de Tal, Valladolid, perque 's presenti á recullirlos á casa del dit confessor.

Lo confessor vá pendre 'l paquet y vá donar l' absolució més complerta al honrat pecador.

Segona part.
Fulano de Tal de Valladolid havent rebut la carta del confessor, vá presentarse á recullir los 3,000 rals. Lo confessor l' hi féu entrega del mateix paquet que l' hi havia donat lo penitent; pero al contar la moneda resultá qu' era falsa.
Y 'l confessor tingué de gratarse la butxaca de la sotana.
Fés com jo.
De la gent que ván á confessar no me 'n fio.

Una pagesa de l' Alcarria ha parit una criatura ab quaranta dits.

Y per consegüent ab quaranta unglas.
Si hagués nascut aquí á Barcelona 'l nombrarian administrador de la grava de la Gran-Via.

Estadística.
Als Estats Units consumen per valor de 3,805 millions de pessetas de alcohol cada any y á Inglaterra per valor de 3,505 millions de pessetas.
Als Estats Units vé á tocar á rahó de 75 pessetas per boca y á Inglaterra á rahó de 100 pessetas.
¡Y diuen que en aquells païssos hi predomina la rassa sajonal!

No es veritat; l' única rassa allí predominant, es la rassa turca.

Escena edificant.
Lo sagristá y 'l campaner de Villafranca de los Barros (Badajoz), ván repartirse unas quantas punyaladas á dintre mateix de la parroquia.

¡Qué volen ferhil!
Aquest mon es una vall de llágrimas y lo que convé es anar al cel aviat, encare que siga ab las tripas á fora.

Hi sentit á dir, Sr. Fontrodona, que 'ls seus companys conservadors lo tiran á codillo.
M' han assegurat que están resoltos á no deixar lo tornar á cala Ciutat.

Y si aixó es cert, consti que l' hi fan una xarranada.
A nosaltres ens convé que hi torni.
O vosté ó en Rius y Taulet.
Nosaltres necessitem modelos de caricaturas.

Una frase de un mestís.
Acabava de llegir un dels articles que surten cada diumenje en lo Correo Catalán, suscrit ab las inicials: L. M. de Ll.

Y vá dir:
«L. M. de Ll: La Mâ de Lucifer.»

Un pobre xicot, que no té un quarto y está carregat de deutes, passa per la Rambla vestit d' istiu.
Un amich topa ab ell y l' hi pregunta:
—Escolta, ¿que no 't fá pó 'l fret?
—Fuig home, y que ha de ferme por. Tot l' any me 'n diuen de frescas y ni ménos m' encostipo.

Definició:
—¿Qu' es un dentista?
—Un industrial que menja ab las dents dels altres.

QUÈNTOS.

Un home indecis té un negoci pendent, y vá aplasantlo de dia en dia.
—Y bé ¿quan me contestará? l' hi pregunta l' altre interessat.
—Demá definitivament.
—Donchs demá, si no l' hi sab mal, enviaré per la resposta.

—Vosté mateix.
En efecte, l' home indecis estava dinant, quan vá presentarse 'l criat del altre.
Vá ferlo entrar al menjador.
—¿Vosté déu venir per la resposta?..
—Efectivament.
—Donchs bueno; la resposta definitiva que dono es lo següent: (Ab forsa.) Que no dich ni sí ni nó.

Una nena al posarse las flors de taronger, simbol de la puresa, poch moments avants de anarse á casar, se ruborisa y diu:
—Mamá, no sé si dech posármelas... La conciencia...
—Fuig tonta. ¿Que no véus que aquestas flors de taronger son artificials?

Un que voldria fer la brometa ab un cego que demanava caritat al peu de la Catedral l' hi diu:
—Mestre, si no fossen cego are veuria una mosca com se passeja per la campana Eulalia.
Resposta del cego:
—Cap necessitat tinch de véurela, perque desde aquí estant la sento perfectament.

Un agent de cambis casat fá nou mesos justos esperá de un moment al altre la vinguda de un heréu.
—Qué siga l' enhorabona l' hi diu un amich. ¡Caramba, quina puntualitat!
L' agent de cambi estarrufantse:
—¿Qué no comprens que no sent aixis me desacreditava? ¿Qué hi fet al cap de vall? Una operació á plasso.

Hi ha una viudeta molt guapa y agradable que reb cada dia entre 'ls seus contertulis á un doctor en medicina y cirugia.
Un dia 'l doctor se presenta, com de costum, y la criada que l' hi obra la porta, l' hi diu:
—Avuy la senyoreta no 'l pot rebre.
—¿Y aixó?
—Está indisposada.

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I.

Una tot sense dos-hu per una plassa volava y un esparver que passava l' hi va dir:—Ahont vás tú?
Y sense dirli res més vá clavarli tal urpada, que vá deixaria xafada trobantse sense l' hu tres.

J. M. F. DE PETITS.

II.

Animal n' es la primera y lo total també ho es: diversió n' es la segona que 'n surten molts casaments.

LL MILLÀ.

MUDANSA.

Perqué en Pep me vá pegá y vá ferme tot ab a, jo l' hi dich:—No te 'n daré de total pesat ab e.

F. ALBERTI Y J.

ANAGRAMA.

Tinch entés Senyor Total per las tot que vaig veyent, que son tot enterament las esperansas de dalt.

CIUTADÁ PIRANDÓ.

CONVERSA.

—Andreu, dida ja no busquis.
—Me 'n sab una?—Avuy vindré.
—Es de aquí? Ja ho podrás veurer la conversa al terminar.
—Inquiet estich: son nom digui.
—¡Ah, son nom! Ja dit está.

UN BARCELONETI.

ROMBO.

Sustituhir los pichs ab lletas, de manera que la primera ratlla siga una consonant; 2.ª s' ha de buscar al port; tercera, pels jardins; 4.ª las cabras ho donan y 5.ª una consonant.

DOS LIBERALS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7.—Nom d' home.
3 1 5 5 4 2.—Carrer de Barcelona.
6 7 5 1 8.—Id.
1 3 4 3.—Id.
8 7 5.—Id.

J ROIG Y FONT.

GEROGLIFICH.

P
L L L L
J O
V V V V
C A S T I L L A

NAS DE PUNTA INGLESA.

SOLUCIONS

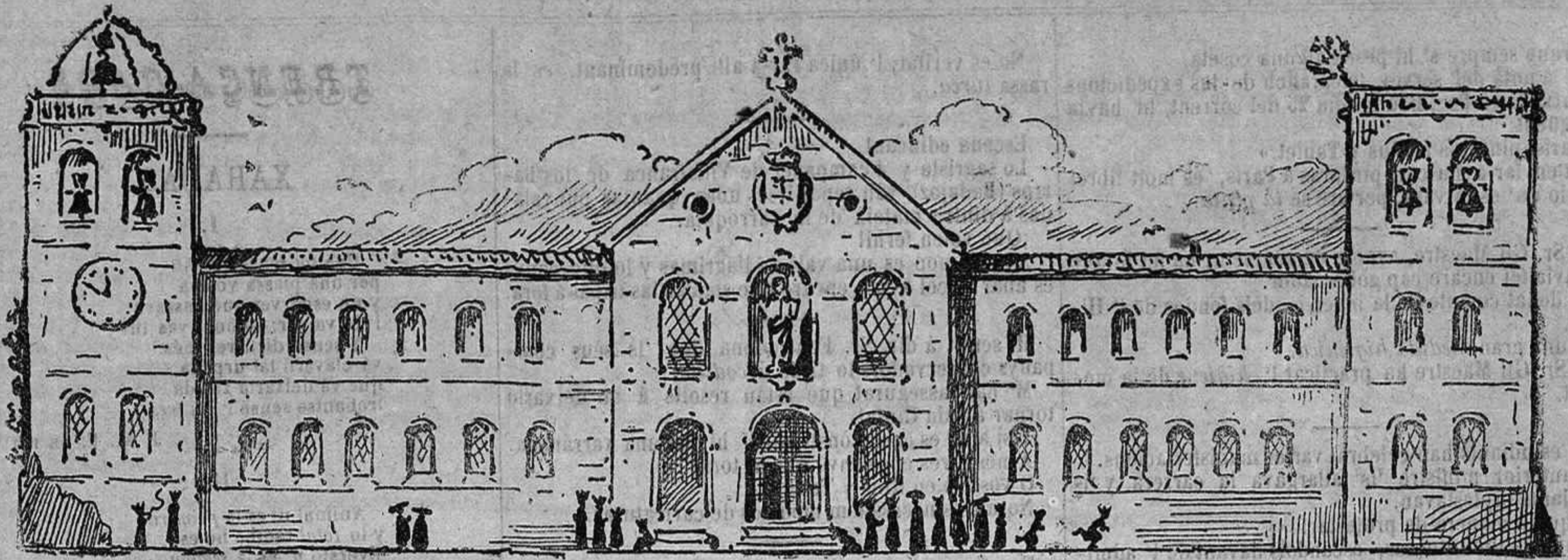
A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Re-pa-ra-da.
2. ID. 2.ª—Ca-mi-sa.
3. SINONIMIA.—Roda.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Norma.
5. TRENÇA-CLOSCAS.—Lorca.
6. CONVERSA.—Masnou.
7. ROMBO.—

C
C A P
C A L A F
P A U
F

8. GEROGLIFICH.—Per mestres á las aulas.

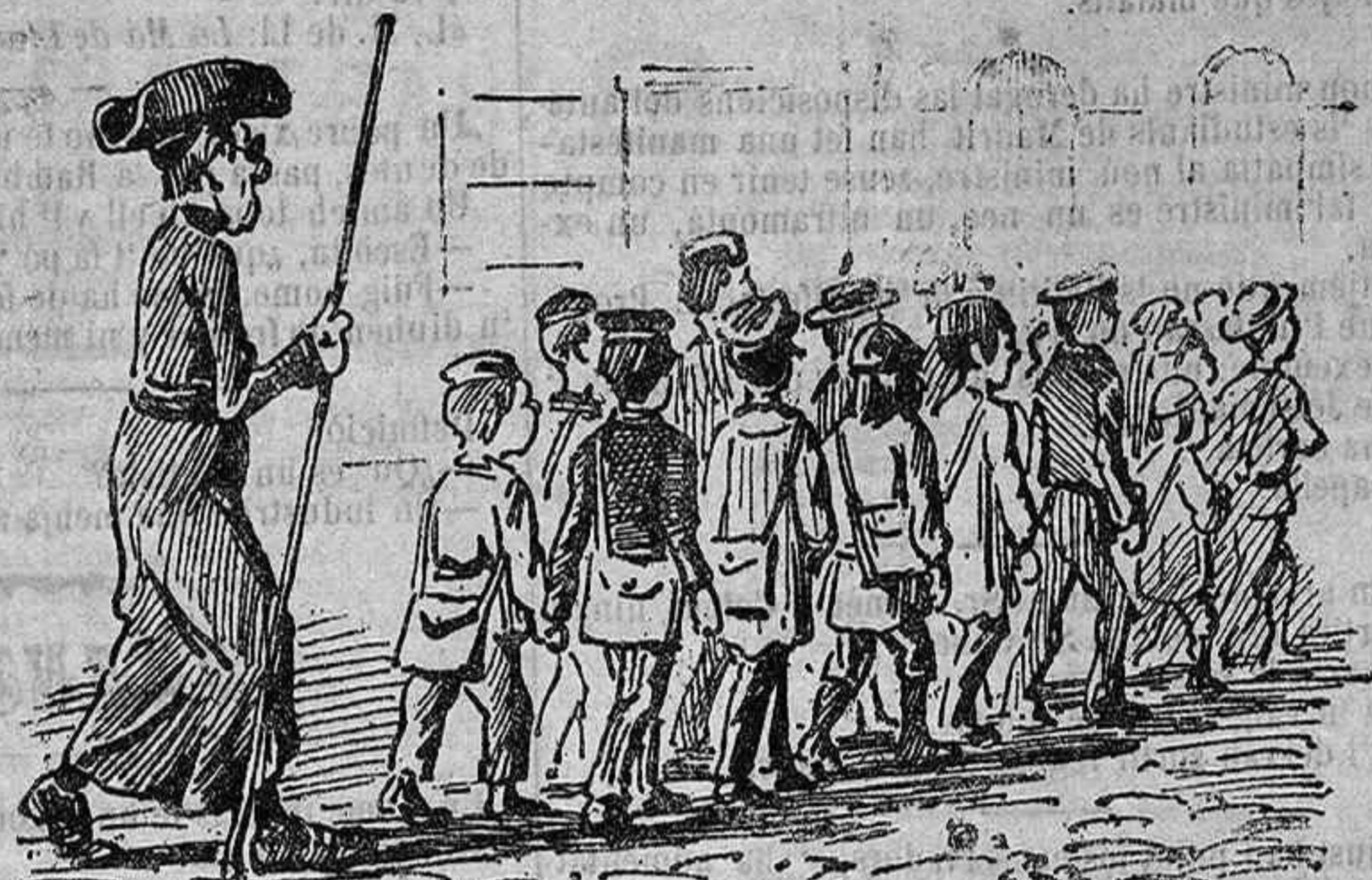
ENSENYANSA NOVA.—SISTEMA PIDAL.

L' Universitat estarà en caràcter: posanhi algun sant y campanas, l' edifici quedarà complert.

Los alumnos de las Universitats haurán de dur aquest traje.

Y 'ls professors de las escolas anirán així.

Los catedráticos de las Universitats serán de los més escullits.

Classe de matemáticas.—Cinch vegadas una dena fá una part de rosari.